

David S. Garnett

Válečný velitel Země

(Warlord of Earth)

Bylo to mocné kouzlo. Vyžadovalo krev sedmi parmén, což vzhledem k nedávným sériím loupeží a znásilňování, bylo vysloveně podpultové zboží. Vad Granite však nějakým způsobem potřebné ingredience přece jen získal a nechal mne zmizet těsně předtím, než mu můj věrný, runami popsaný meč, mohl utnout jeho čarodějnickou hlavu.

Pochopitelně mne nemohl zabít, neboť, neboť jsem byl chráněn kouzly a talismany. Namísto toho jsem se však ocitl na podivném místě, plném nových zvuků, zvláštních věcí a pachu.

Granite se nemohl odvážit poslat mne někam, odkud bych měl možnost se vrátit a pomstít se mu. To znamená, že jsem někde mimo Venehu, někde vysoko nad horami, nebo hlouběji než je dno oceánu či daleko za hranicí vesmíru. Letěl jsem kamsi časem a prostorem, druhou stranou zrcadla...

Ten ďábelský kouzelník však nemohl použít svých divotvorných schopností jinak, než poslat mne pouze tam, kde astrologické souřadnice přesně odpovídají místu, na němž mne zaskočil. Proto zde bylo slunce stejně vysoko, existoval příliv a odliv a bylo léto.

Nacházel jsem se v oblasti archaických staveb se skleněnými stěnami, vysokými mnoho poschodí. Daleko víc mne však zaujalo, že zdejší humanoidní obyvatelé jezdí po ulicích s vozy bez koní - jakýmsi samohyby. Pach, který vnikl do mých nozder, svědčil o tom, že toto automatické pohybové zařízení nebylo poháněno kouzelnými kameny, ale jakýmsi mechanismem, v němž vybuchoval plyn. Pozoruhodné. Kde jsem to jen mohl být?

Jak jsem tak uvažoval o své situaci, jeden z těch samohybů, neboli auto-mobilů se zastavil těsně vedle mne. Vpředu seděli dva muži ve vojenské uniformě a třetí byl vzadu za jakousi zástěnou z propletených drátů. Nebylo těžké uhodnout, že se jedná o dva vojáky nějakého místního náčelníka a že muž vzadu je jejich zajatcem.

Zdálo se, že můj náhlý příchod vzbudil nežádoucí pozornost. Proto jsem se otočil, kráčel dál po ulici a zahnul za nejbližší roh.

"Hej, ty tam!" zvolal jeden z vojáků - a já jeho primitivní řeči rozuměl! Když jsem byl přenesen do tohoto světa, byla má mysl zřejmě současně naprogramována na jejich jazyk.

Pochopitelně jsem neměl v úmyslu se zastavit, a proto jsem se snažil vmísit se do hemžícího se davu, což nebylo tak snadné. Všichni totiž byli malé postavy a já byl daleko vyšší a statnější než většina z nich. Kromě toho mé vzezření bylo poněkud neobvyklé.

Vojenský vůz mne dohonil a zastavil se. I já zůstal stát, protože by bylo nesmyslné pokoušet se tomuto vozidlu utéct. Oba muži vystoupili, vytáhli z jakýchsi měšců na svých kyčlích něco jako zbraně a namířili je na mne. Jejich tvar mi nebyl neznámý, protože něco podobného jsem popsal ve své teoretické studii, kterou jsem kdysi publikoval. Jednalo se o miniaturizované vrhače oštěpů vyrobených ze zubů ptáka Noha, které bylo možno vymrstit takovou silou, že mohly i někoho zranit.

Žádný válečník nemůže nechat bez povšimnutí takovou nevyprovokovanou hrozbu. Sáhl jsem tedy po svém širokém meči jménem Gnasher, ale marně. Víím, že jsem jej měl v ruce ve chvíli, kdy Vad Granite pronášel své ohavné zařikávání, takže bylo zřejmé, že můj věrný meč mi vyklouzl z ruky v době, kdy jsem se vznášel nad hrůznými krajinami mezi Venheou a touto fantastickou zemí.

"Prošacuj ho, Pete," řekl první voják svému druhovi a mně poručil: "Rukama nahoru!"

"Rukama nahoru," opakoval jsem, snaže se prakticky vyzkoušet jejich hatmatilku. "Rukama nahoru co? Mám si snad vyhrnout košili?"

Pete ke mně přistoupil a udeřil mne do ledvin, což bylo poněkud bolestivé. "Vtipný chlapík, že? Já se taky rád zasměju!"

Chystal se k druhému úderu, ale já se otočil, uchopil ho za zápěstí a otočil jím směrem, na který nebylo rostlé a přinutí ho tak pustit zbraň. Rozum našťěstí převládl nad instinktem, takže jsem ho nezabil, jinak by jeho společník na mne jistě použil svou zbraň, která byla tak nesmyslná, že by mohla narušit sílu mého obranného amuletu.

"Jak se opovažuješ vkládat na mne svou ruku, cháme!" osopil jsem se na něho. "Oznámím to tvému pánovi!"

Nato druhý voják mi přitiskl konec své zbraně na zátylek a poručil: "Zvedni ruce a polož je na zed'. Tak, a teď se o ní opři a přenes na ně celou svou váhu. Roztáhni nohy!"

Poslechl jsem.

"Fuj, Zusi, ušklíbl se Pete. "Ten chlap páchne víc než ten, co ho máme ve voze!"

Začal prohlížet mou řízu, tuniku, kalhoty a boty. Brzy našel mou dýku, pak však vytáhl ještě něco jiného. Byl to malý kousek zmačkaného a přeloženého stříbrného pergamentu.

"Co je to?" zeptal se.

To bych byl také rád věděl. Nikdy jsem to předtím neviděl. Mohl jsem pouze předpokládat, že Pete z nějakého záhadného důvodu předstírá, že jej u mně našel. Otočil jsem se a viděl, jak svůj nález podává Zusovi. Ten balíček rozbil, čichl k němu a významně pokývl hlavou:

"Strč toho chlapa dozadu k tomu druhému feťákovi!"

Oddechl jsem si. Bylo zřejmé, že ve mně nepoznali nedobrovolného návštěvníka z jiné dimenze, tedy potenciálního nepřítele. Zatčení jsem se tedy nemusel zvlášť obávat. Alespoň se dozvím, oč vlastně jde.

Vrazili mne do zadní zamřížované části svého automobilu, zavřeli dveře, nastoupili dopředu a vyjeli.

"Čau, kámo," řekl druhý zajatec.

"Čau, kámo," odpověděl jsem a ihned jsem si uvědomil, že by mohl být mým potenciálním spojencem. Jeho vlasy a vousy nebyly tak dlouho zamaštěné jako mé, jeho pestrý oděv také nebyl tak špinavý a roztrhaný.

"Jmenuji se Lloyd, a jak ty, kámo?"

"Hero."

"Taky ti podstrčili tu trávu, kámo?"

"Nerozumím vašim výrazům."

"Zřejmě jo," pokývl hlavou. "Mně to taky udělali, ale kamaráde, neměl jsi se jim bránit a přinutit toho poldu, aby upustil pistoli. Až tě přivezou na stanici, vykopou z tebe střeva!"

"Což je zážitek, který zřejmě nedoporučujete."

"Na to můžeš vsadit svůj zadek, že ne!"

"Proč mne vlastně ti vojáci, nebo poldové, jak jim říkáte, zatkli?" zeptal jsem se. "Co vlastně bylo v tom stříbrném pergamenu? Mají také v úmyslu vykopat z vás střeva?"

Lloyd na mne vyvalil oči. "Z který planety jsi spadnul, kámo? Určitě nejseš z Kalifornie - možná z východního pobřeží! To nejsou vojáci, ale chlupatí!"

"Chlupatí? A kde?" Plácl jsem první co mne napadlo, zatím co mé myšlenky bloudily jinde. Lloyd se zdál být značně mazaný na prostého domorodce. Jak rychle poznal, že nejsem z jeho světa! Možná, že by mi mohl být užitečný. Během svého věznění budu potřebovat osobního otroka a také do té doby, než se vrátím do Venhey.

Lloyd zatím seděl a hryzal si nehty. "Jak už jsem řekl, kámo, chlupatí mne sbalili ze stejného důvodu jako tebe. Tohle buranský město totiž nenávidí hippies. Horší je, že až mi vezmou otisky, zjistí, že jsem se vyhnul odvodu, a budu namydlenej. Chápeš?"

Přikývl jsem, i když jsem mu nerozuměl. Jednotlivá slova jsem sice znal, ale význam jejich větného spojení jsem nechápal. Z jeho řeči však celkově vysvítalo, že Lloyd nijak zvlášť netouží, aby si zachoval své postavení vězně, stejně tak jako já.

"Víte kam se schovat, kdybychom utekli?" zeptal jsem se.

"Utéct? Ty zertuješ!"

"Nemám právé tu pravou náladu na žertování. Pokud nechcete, uteču sám."

"To ne, chlape, jdu s tebou, ale jak to chceš udělat?"

"Všiml jsem si, že toto vozidlo se zastaví, jakmile se na rohu křižovatky rozsvítí červené světlo. Až se přistě zastaví, vylezneme, já zabiju řidiče a vy se postaráte o toho druhého. Pak nasedneme do auto-mobilu a vy musíte rozhodnout, kam pojedeme."

"Kámo, ti jsi cvok. Šelstí ti v hlavě, nebo co? Nešlehnul sis něco?"

"Zjistil jste nějakou závaďu v mém plánu?"

"Jsme přece zavření, a kromě toho nemůžeme zabít poldu!"

"Oni jsou nesmrtní?"

"Ano - vlastně ne. Zabít poldu je ten největší průser."

"Pokud je nezabijeme, rychle uvědomí svého pána, že jsme utekli."

"Zapomeň na to!"

Taková divná rada. Přece na to nemohu zapomenout!

Po chvíli jeden z poldů ukázal dopředu a něco řekl svému společníku. Vůz poskočil a nabral rychlost. Ze střechy vpředu se ozvalo ječení, které střídavě stoupalo a klesalo. Připadalo mi to, jako když někde v blízkosti skučí divé ženy.

"Projeli jsme na červenou," poznamenal Lloyd. "A to auto před náma taky!"

Naše vozidlo pronásledovalo jiné a ono ječení byla výzva, aby zastavilo. Nakonec tak učinilo. Předjeli jsme je, zabočili před ně a zastavili. Pete vystoupil a kráčel zpět k němu.

Položil jsem ruku na páčku otvírající dveře na mé straně a stiskl. Zatlačil jsem silněji, zámek povolil, ale také mi něco prasklo v zápěstí.

Něco tady bylo v nepořádku, protože jsem si vzpomněl, jak mne Peteův úder zabolěl. Přesto jsem otevřel dveře, vystoupil, šel k předním dveřím a rozrazil je. Uchopil jsem Zuze za paži a vyvekl na ulici. Paměťliv Lloydovy rady, nezabil jsem ho, ale pouze omráčil. Pak jsem rychle vklouzl na sedadlo za řídícím mechanismem.

Ve Venhey jsem sice jezdil na koni, ale když jsem byl v náladě, půjčoval jsem si také otcův antikvami auto-mobil, poháněný kouzelným drahokamem, a projížděl se po jeho soukromé silnici. Byl to jeden z několika posledních, ještě existujících vozů - relikvie z dávno zapomenuté minulosti. Řízení vozu naštěstí nevyžadovalo žádnou zvláštní zručnost nebo inteligenci - i když obojího jsem měl dost - a když jsem se nyní posadil na ploché sedadlo, mé dřívější znalosti se mi vrátily.

Přede mnou bylo kolo k řízení, toto byly hlavní kontrolní mechanizmy, a tam různé knoflíky, páčky a pedály, i když byly umístěny jinak než jsem byl zvyklý. Chvilí jsem studoval jejich funkci.

"Otoč klíčkem!" zařval na mne zezadu Lloyd.

Otočil jsem jím a motor se rozběhl. Než jsem však stačil přenést jeho pohyb na kola, dotkl jsem se nevědomky mechanismu, který spouštěl ono šílené ječení. Pak jsem se rozjel, ale dozadu a narazil na předek vozu u něhož stál Pete. Když jsem zjistil způsob jak jet pozpátku, nebyl již problém přijít na to, jak zařadit, aby vůz jel také dopředu.

Když jsem vyrazil, zaslechl jsem za sebou jakési zahřmění a na okně přede mnou se objevila díra, necelou šířku dlaně od mé hlavy. Současně se na celé ploše okna objevila síť pavučinovitých trhlin. Zdálo se, že Pete použil svou podivnou zbraň.

Točil jsem kolem ze strany na stranu ve snaze poskytnout mu co nejmenší cíl. Přitom jsem narážel na samohyby ustájené podél kraje silnice a nutil ty, které jeli proti mně, aby uhýbaly stranou.

Auto-mobil klouzal kolem rohů, přejížděl chodníky a bezohledně se proplétal křižovatkami, přičemž siréna i pneumatiky ječely v kakofoním duetu.

"To je žůžo, kámo!" volal nadšeně Lloyd, přidružuje se drátěné sítě za mými zády. "Prima si to sfouknul!"

"Kam pojedeme?"

"Do bejváku mý holky. Vůz necháme pár bloků před ním."

Lloyd udával směr a asi po deseti minutách kalifornského času řekl: "To stačí. Zastav tady u některého z těch parkovacích automatů!"

Určité potíže mi dělalo nalézt způsob, jak auto-mobil zastavit. Porazili jsme několik stojanů na uzavírání samohybů, což značně snížilo naši rychlost, takže když jsme konečně narazili do zdi, nejeli jsme rychleji, než když kráčí chodec. Umlčel jsem ječící zařízení a vzal si svou dýku, uloženou v přihrádce pod přístrojovou deskou.

Lloyd vylezl ze zadní části vozu a otevřel mi dveře se slovy:

"Vystřel ven, kamaráde. Jsi ty ale frajer! Šlohnout chlupomobil, to je soda!"

Vzal jsem dva malé balíčky, které Pete a Zuz údajně u nás našli. "Chcete je?" zeptal jsem se.

"Se ví, kámo. Ta droga patří těm poldům."

"Opravdu?"

"Rozdělíme se o ni. A kdybys cokoli ode mne potřeboval, stačí slovo."

"Potřeboval bych sedm pannen."

Lloyd se zachechtal: "Kamaráde, ty seš ale divnej patron."

V bytě, do něhož jsme se uchýlili, byla čtyři pohledná děvčata - Kath, Carol, Ráchel a Jean. Prohlédl jsem si je a zeptal se Lloyd:

"Jsou panny?"

"Cos to přived za pošuka?" ušklíbala se Kath.

"Chce nás snad urazit?" zamračila se Jean.

"Klídek, jo?" radila mi Carol.

"Není to krasavec?" nadšeně prohlásila Ráchel. Přistoupila ke mně a její prsty projely hustými chlupy na mých prsou.

Otočil jsem se k Lloydovi. "To je váš harém?"

"Ne. Jenom Kath."

Přistoupil k dívkám. "Nevěřily byste, co Hero dokázal!" Začal jim nadšeně vykládat o našem dobrodružství.

Đevčata se smála a chichotala. Domníval jsem se, že to bylo účinkem rozmačkaného býlí zabaleného v pergamenu, které si jedna druhé podívaly a zhluboka vdechovaly jeho vůni. Ráchel mi tu věc přiložila ke rtům, načež jsem se prudce rozkašlal, což vyvolalo u všech bouřlivé veselí.

Také jsem se usmál. Avšak po tom všem co jsem v poslední době prožil bylo mým největším přáním, vyválet se s těmito svůdnicemi. Protože Ráchel měla z nich největší ňadra, rozhodl jsem se, že začnu s ní.

"Ty," poručil jsem Jean, "Připrav mi něco k jídlu. Úplně postačí kýta zvěřiny. A ty, Carol, přines mi čtvrt galonu nejlepšího piva!"

Než jsem stačil něco poručit Ráchel, uchopila mne za ruku a vtáhla do sousedního pokoje, kde jsem po chvíli zjistil, že zdejší ženy se nijak neliší od venhejských. Ačkoliv na světě jako byl tento bych se nedivil ani tomu, kdybych ve stydké části těla místních žen objevil bájný horizontální otvor místo vertikálního.

Všechno to k sobě pasovalo tak, jak mělo. Váleli jsme se a poskakovali po sobě, celí zpocení. Bylo to sice velmi příjemné, až na to, že Rachelina výkonnost mne poněkud zklamala, protože stačilo jen několik set prudkých pohybů, aby její roztoužení dosáhlo vrcholu. Hned nato ztratila zájem, odvrátila se, usmála a zavřela oči. Okamžitě usnula.

"Kde mám pivo!" zařval jsem na Carolu, která krátce poté otevřela dveře.

Pohlédla na mne, pak na Ráchel po mém boku a znovu na mne, přičemž při pohledu na význačnou část mé anatomie, vyvalila oči. Pak mi podala studený kontejner ve tvaru válce uzavřeného nahoře i dole. Byl příjemně

ojíněn a ozdoben podivnými heraldickými kresbami a zvláštními hieroglyfy. Zatřásl jsem jím a ozvalo se lákavé šplouchání tekutiny.

"Otevři to!"

Ráchel přehnula malou záchytku na jednom konci válečku a trhla. Z otvoru vystříkla pěna spolu s bublinkami a trochou bílé tekutiny. Pak mi jej podala.

Vlil jsem do sebe naráz celý obsah. Studená tekutina mi ochromila chuťové buňky, přesto však jsem měl dojem, že piju vodu z hniјící kaluže. Pokud to vůbec bylo pivo, pak nebylo o nic silnější než kozí mléko. Když nic jiného, alespoň mi zahnalо žízeň.

Odhodil jsem kontejner, uchopil Carolu za kotník a stáhl k sobě na matraci. Líbal jsem ji a současně z ní stahoval šaty.

Carola byla poněkud silnější a živější než Ráchel, ale její výdrž byla stejně mizerná. Zanedlouho začala hekat a sténat, odvalila se a usnula.

"Hej!" zvolal jsem. "Kde mám jídlo, ženštino!"

Přiběhla Jean, nesouc mísu s horkým jídlem a lžící. Zarazila se, když viděla jak ležím mezi oběma nahými dívkami, ale zdržela se. jakéhokoli komentáře. Přistoupila ke mně a podala mi mísu.

"Co je to?" zeptal jsem se podezíravě, prohrabuje se lžící v obsahu. Vypadalo to jako pražení červi.

"Makrobiotická rýže," zněla odpověď. "Yin a yang, znáte to přece. Tady jsme všichni vegetariáni."

"Neštovice na vaše pohanské náboženství!" zvolal jsem rozhořčeně. "Chci pořádné jídlo, a ne tohle krmení pro kuřata!" Hlad mne však donutil, abych shltl i tuto směsici yinu a yangu.

Pohlédl jsem na Jean, kráčející ke dveřím. "Hej!" zvolal jsem. Zastavila se a já rychle zamumlal zaříkadlo. Nic se však nestalo.

"Zbylo vám ještě trochu?" Podával jsem jí misku, a když se přiblížila, popadl jsem ji a nesl ji přes pokoj k volné matraci ležící na podlaze. Křičela, kopala, škrábala a kousala, ale bez zvláštního důrazu, asi jen proto, aby učinila zadost společenské konvenci.

Svlékl jsem ji donaha, strhnul s ní ony podivné součásti ženské garderoby charakteristické pro Kalifornianky. Pak se stalo to nejtrapnější co jsem kdy zažil -nemohl jsem se jí zmocnit, protože mé mužství odmítlo mne poslouchat. Nechápal jsem to. Měl jsem teprve dvě ženy, ale byl jsem tak utahaný, jako bych jich ukojil nejméně deset.

Jean nevypadala jako by se zlobila, spíše se zdálo, že se tím baví.

"Nemusíš se trápit," usmála se. "Když už jsi měl dvě, co jiného bys čekal? Namáhej trochu fantazii! Co bys řekl tomuhle?"

Pak učinila něco neuvěřitelného, o čemž na Venheyi dosud nikdo neslyšel, dokonce ani nesnil, a já vyvinul veškeré úsilí, abych jí učinil totéž.

Pak jsem to byl zase já, kdo se odvalil a usnul.

V tomto světě muselo být něco špatného. Během svého transferu do Kalifornie ze mne vyprchala téměř všechna síla. Když jsem otvíral dveře policejního vozu zjistil jsem, že jsem si při tom nalomil zápěstí. To se brzy zahojí, ale má pravá ruka už nebude vládnout mečem tak dobře jako dřív. Nikdy už nebudu oním vyhlášeným šermířem, až se vrátím do Venheyi.

Kdy to bude, bude-li to vůbec?

Kromě toho jsem vyzkoušel na Jeane jednoduché zaříkadlo, když stála s jídlem ve dveřích. Mělo způsobit, že jí zmizí šaty, ale nestalo se tak. Stejně tak nebyla účinná ani ostatní drobná kouzla, s nimiž jsem zde experimentoval. Chtě nechtě jsem dospěl k názoru, že se nacházím ve světě, kde magie nepůsobí. Naproti tomu zde docela dobře fungují mechanická zařízení, pistole, vozy a umělé pivo.

Nemohu-li použít k útěku magie, jsem odsouzen zůstat zde navždy. Svě dny skončím na primitivní planetě Kalifornie.

Jsem-li odsouzen zde zůstat, alespoň se budu snažit využít všeho, co tato nová situace přináší. Možná, že se mi podaří uplatnit své rodové právo a stanu se králem alespoň zde. Toto dědictví mi bylo upřeno, když byl můj otec zrádně zavražděn, a já si zachránil pouze holý život, abych putoval světem a prožíval dobrodružství. Pokud se mi podaří zabít v souboji zdejšího krále, mohl bych nastoupit na jeho místo. Nebo ještě lépe - oženit se s jeho dcerou, pak ho sesadit a zajistit si tak vládu, aniž bych byl nucen spáchat královraždu.

"Kdo je králem v této zemi?" zeptal jsem se Lloyda.

"Král? Žádného krále nemáme. Ti jsou v Evropě a tak. Tady jsme v Americe."

"Amerika? Tak se jmenuje tato země?"

"Nedělej si blázný, kamaráde. Samozřejmě. Kromě toho je dnes úterý, roku 1967."

"1967? Tím míníte, že váš svět je star pouze tisíc devět set šedesát sedm let? To by nakonec vysvětlovalo jeho primitivnost.

"Proboha, kámo, odkud jsi to vlastně spadnul?"

"Dost daleka. Kolik zemí je zde na Kalifornii?"

"Co je to za otázku? Snad chceš říct v Kalifornii?"

"Ne. Jsme přece na povrchu planety a ne uvnitř. Vaše planeta se jmenuje Kalifornie, nebo ne?"

"Ne!" řekl Lloyd.

"Ach tak," řekl jsem zamyšleně.

Dlouho trvalo, než jsem si většinu toho vtloukl do hlavy. To, že tento svět se jmenuje Země, a že Kalifornie je pouze jedním z padesáti států tvořících federaci Jüesej, která zase je jenom jedním ze sta států na Zemi. Kalifornie je nejbohatší a nejsilnější stát v Jüesej, jejíž obyvatelé se nazývají Američané a Jüesej je zase nejbohatší a nejmocnější stát na Zemi.

Zdá se, že jsem se dostal na to pravé místo, a nyní půjde jen o to, najít nejlepší způsob jak se stát válečným velitelem Země.

"Takže král Jüesej se nazývá prezident?"

"Dá se to tak říct."

"Jak se člověk stane prezidentem?"

"Musíš být zvolen a schválen na čtyři roky. Musíš ovšem slíbit, že se budeš starat o blaho lidí a zároveň mít hodně prachů, aby sis mohl koupit jejich hlasy."

"Když někdo zabije prezidenta, nastoupí na jeho místo?"

"Těžko. I když by to nemusel být špatný nápad."

"Má Kalifornie krále?"

"Ne. Jenom guvernéra."

"Je to dědičný titul?"

"Ne."

Povzdechl jsem si a vzdal se myšlenky, že zabiji prezidenta Jüesej, nebo že zaranžuji sňatek s guvernérovou dcerou.

"Skutečnou moc ale nevykonává prezident," poučoval mne dále Lloyd. "Je jenom loutkou v rukách monopolů, stejně tak jako senátoři, starostové a soudci. Monopoly vlastní všechno a všechny."

"Takže Američané jsou otroci monopolů?"

"Řekl bych, že jo. Pracujeme v jejich továrnách, dolech a farmách a musíme kupovat vše co vyrobí."

"To znamená, že jim odvádíte poplatky?"

"Jasně. Říkáme tomu dolary. Přitom průmysl nevyrábí to, co by si lidé přáli, ale jenom co jim přináší největší zisky. Pomocí propagace pak přesvědčují lidi, že právě to jsou věci, který nejvíc potřebují a bez nichž se nedá žít. Čím víc toho prodají, tím větší mají zisky, a tím pevnější je smyčka kolem našich krků."

Takové to tedy bylo místo v němž jsem uvízl. V zásadě se však mnoho nelišilo od mého světa, takže můj další postup byl jasný - budu bojovat stejným způsobem jako na Venhei.

Je zřejmé, že boj mezi Pořádkem a Chaosem nezná hranic. Je univerzální, bojuje se na všech galaxiích i mezi nepatrnými atomy. Bude tedy mou povinností uplatnit veškeré mé schopnosti a znalosti v tomto pozemském zmatku, který je znám jako druhý zákon termodynamiky a který praví, že Chaos je přirozený stav hmoty a vše spěje k nahodilosti a nepořádku.

Začnu-li boj, postihnu tím alespoň částečně i onoho lstivého kouzelníka, který mne tak zrádně uvrhl do primitivního světa zvaného Země.

Titanský zápas, který budu nucen zde svádět, bude nepoměrně složitější než na jaký jsem zvyklý. Doma to byla armáda proti armádě, meč proti sekyře, čarodějník proti démonovi, žírná pole proti pustině, džungli a močálům. Země je však daleko mladší svět, kde se protiklady ještě výrazně nevyhranily, takže zde dochází ke stovkám menších šarvátek.

Ještě jsem se nerozhodl, čím se ve svém věčném vyhnanství budu zabývat. Zda se mám stát rockovou hvězdou, nebo překupníkem drog, strážcem pořádku nebo zen-buddhistou, abych si vydobyl smysluplné místo ve zdejších životě.

Najednou jsem se začal pozvolna ztrácet - pryč...daleko... vzhůru...na druhou stranu...

A pak jsem byl opět Venhei, ve Vad Granitově podzemní jeskyni, s mečem v ruce. Bez váhání jsem čaroději srazil hlavu a smál se, když mne zbrotila jeho krev.

Země byla najednou v oblastech nemožná, Kalifornie pouhou mytickou zemí a bájná dobrodružství pouhou legendou z počátku věků. Vad Granite na mne vyzkoušel ubohý trik v marné snaze zachránit sám sebe, ale má duševní síla byla příliš mocná, než aby mne mohl uchvátit déle než na pouhý okamžik - i když subjektivně tento okamžik mohl být milionkrát delší.

Vrátil jsem se stejnou cestou, jakou jsem přišel, abych hledal někoho, koho bych mohl zabít, bitvu v níž bych bojoval, zámek, který bych obléhal, obludu, abych ji přemohl.

Je dobré, vrátit se opět do reality. přeložil Miroslav Martan ilustroval Libor Páv